

Arrest

nr. 70 759 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2011 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MARCHAL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 26 juni 2010 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 28 juni 2010.

Op 8 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te opzichte van eerste twee verzoekers.

Op 17 december 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 februari 2011 nr. 55 795 en nr. 55 796 worden aan eerste twee verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 25 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 1 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van eerste twee verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten –asielzoeker (bijlage 13quinquies). De drie kinderen worden vermeld op het bevel van tweede verzoekster. Dit zijn de bestreden beslissingen die op 2 september 2011 bij aangetekend schrijven worden verzonden naar verzoekers en voor beide verzoekers luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten (...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn Armenië (Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/14 februari 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...).”

Op 27 september 2011 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve vast dat de derde, vierde en vijfde verzoekende partij minderjarig zijn en bijgevolg onbekwaam tot het instellen van een annulatieprocedure.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreffen de bestreden beslissingen een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten opzichte van de vader en de moeder, eerste en tweede verzoeker, en worden de drie kinderen vermeld op het bevel van de moeder. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde, vierde en vijfde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk 5 jaar, 2 jaar en 1 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader,

moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat eerste en tweede verzoeker optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde, vierde en vijfde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt

“Enig middel genomen uit de schending van het Artikel 7 § 1 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007, de uitvoeringsmodaliteiten van de Wet van 15 september 2006, de Wet van 15 december 1980 vastleggend betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten.

Aangezien de betwiste beslissing zeggende dat het verhaal niet ontvankelijk is op de volgende wijze gemotiveerd is:

“(…)”;

Aangezien de wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

“(…)”

Dat krachtens deze disposities, een administratieve akte dus illegaal is indien het niet formeel gemotiveerd is of indien het geen pertinente motieven ten gronde bevat die vastgesteld en aanneembaar zijn;

Aangezien de verzoekers op 17 december 2010 een verblijfsvergunning ingediend hebben op basis van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980;

Dat deze aanvraag ontvankelijk verklaard werd op datum van 1 februari 2011;

Dat de verzoekers zich een inschrijvingsattest zagen toekennen;

Dat ze dan ook toegelaten zijn om op het grondgebied van het koninkrijk te resideren in afwachting van een beslissing aangaande een verblijfsvergunningsaanvraag, in overeenstemming met het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980;

Aangezien de tegenpartij dus een duidelijke fout van appreciatie begaan heeft.

Dat er geen rekening gehouden werd met de verblijfsvergunning dat hen, al menige maanden, toegekend werd;

Dat de tegenpartij geen rekening gehouden heeft met de bijzondere situatie van de verzoekers;

Dat er dus schending is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten;

Dat er reden bestaat de betwiste beslissing nietig te verklaren;”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verwerende partij meent dat de bestreden beslissingen afdoende zijn gemotiveerd en zowel de juridische bepalingen bevatten op grond waarvan de beslissingen werden genomen als de feitelijke motieven. De verwerende partij merkt op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen moet vermelden. Zij dient niet “verder” te motiveren.

De verwerende partij wijst erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds op 25 juli 2011 ongegrond werd verklaard. De instructies van 1 februari 2011 waarbij verzoekers in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie vermelden duidelijk dat dit enkel in afwachting is van een beslissing ten gronde inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing ten gronde werd genomen op 25 juli 2011, dit is ruimschoots voordat hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde en dat zij zich in het Rijk bevinden zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten: verzoekers zijn niet in het bezit van een geldig paspoort met visum. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard en dat zij in het bezit waren van een verblijfsdocument, zodat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers ontvankelijk werd verklaard op 1 februari 2011 en dat verzoekers een tijdelijk verblijfsdocument kregen in afwachting van de behandeling ten gronde van hun aanvraag. Op 25 juli 2011 werd dan een beslissing ten gronde genomen: hun aanvraag werd ongegrond verklaard. Deze beslissing van 25 juli 2011 vermeldt uitdrukkelijk: *"Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken."*

Pas daarna, op 1 september 2011, werd aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Op dat moment waren verzoekers niet meer gerechtigd tot een tijdelijk verblijf.

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en is niet kennelijk onredelijk. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de verwerende partij.

De schending van de door verzoekers aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET